A nagyhatalmú
sündisznócska
Móra

Móra Ferenc

A nagyhatalmú sündisznócska

Reich Károly rajzaival

Móra Ferenc Könyvkiadó
Budapest, 1978

A KIADÁSÉRT FELEL A MÓRA FERENC IFJÚSÁGI KÖNYVKIADÓ IGAZGATÓJA
FELELŐS SZERKESZTŐ: SULYOK MAGDA. MŰSZAKI VEZETŐ: GONDA PÁL
KÉPSZERKESZTŐ: ZIGÁNY EDIT. MŰSZAKI SZERKESZTŐ: SUPP EMILNÉ
44 800 PÉLDÁNY, 1,4 (A/5) ÍV, MSZ 5601–59. IF 3008 – E – 7880
77-3536 PÉCSI SZIKRA NYOMDA — F. V.: SZENDRŐI GYÖRGY MB IGAZGATÓ

NÉGY ÉVEN FELÜLIEKNEK

HARMADIK KIADÁS

© MÓRA FERENC JOGUTÓDJA, 1972

ISBN 963 11 1129 6

A NAGYHATALMÚ SÜNDISZNÓCSKA

Kerek erdő közepében, jegenyefa tetejében vidoran munkálkodott piros sapkás Harkály mester. Kis baltácskával sorra kopogtatta a hernyóházacskák ajtaját.

– Gyertek ki egy kicsit a friss levegőre, hernyócskák. Fogadom, vissza se mentek többet, ha egyszer az orrocskátokat kidugjátok.

S amilyen jóakarójuk Harkály mester a hernyócskáknak, még tán most is költögetné őket, ha föl nem dörmög hozzá valaki a fa tövéből:

– Hallod-e, te erdei ács, ki az úr az erdőben?

Harkály mester máskor erre a kérdésre mindig leugrott a legalsó ágra, szárnya alá dugta a piros sapkát, s azt felelte alázatosan:

– Tányértalpú, lompos farkú, tipe-topa Mackó!

Most azonban meg se billentette a sapkát. Csak úgy félvállról vetette oda a fahegyből:

– Hogy ki az úr az erdőben? Hát a nagyhatalmú Sündisznócska!

Mackó úr akkorát ütött a fára tányértalpával, hogy a hernyócskák egyszerre begubództak ijedtükben.

– Darázsdárda, méhszurony! Kitől hallottad ezt az újságot?

– Magától a nagyhatalmú Sündisznócskától – hunyorgatott le az erdei ácsmester a bozontos fejű nagy úrra.

De az akkorát horkantott haragjában, hogy Harkály mester leejtette ijedtében a kis baltáját. Nem is találta meg azóta se, azért keresi máig is nagy panaszkodva:

– Hová lett, hová lett?

Mackó úr pedig dúlva-fúlva vágott neki az erdőnek, törve-zúzva a bokrokat, amik eléje kerültek. S a bokrok azt recsegték, a szellő azt dudorászta, még a saját tipetopa lépései is azt csoszogták a harmatos fűben: „Nagy-ha-tal-mú Sün-disz-nócs-ka!"

– No, majd kipróbáljuk a nagy hatalmát annak a híres Sündisznócskának – morogta Mackó úr, s egyenesen annak a tölgyfának tartott, amelyiknek a tövében a Sündisznócska nyaralni szokott. Az éppen a küszöbön sütkérezett, az ártatlan, s egy boglárka virágot tartott a körme között. Abból pedergette hegyesre a bajuszát friss nyírfabalzsammal. De ahogy Mackó urat meglátta, úgy elfogta a reszketés, hogy menten lekonyult a bajusza.

– Alázatos a szolga! – nyöszörögte ijedten, s nagy zavarodottan Mackó urat kínálta meg a nyírfabalzsammal. – Parancsoljon, urambátyám, egy kis bajuszpedrőt!

No hiszen, egyéb se kellett Mackó úrnak! Világéletében mindig azt szégyenlette legjobban, hogy neki még vénségére se nőtt ki a bajusza. Még a foga is csattogott, ahogy ráförmedt Sündisznócskára:

– Ohó, kis öcsém, a nagy hatalmadat mutogasd inkább! De sebesen ám, mert mindjárt befelé fordítom tüskéivel a bundádat.

Sündisznócska ravaszul hunyorított a ragyogó fekete szemével.

– Ami igaz, igaz. Énelőlem mindenki elszalad ijedtében erdőn-mezőn.

– No, azt magam is szeretném látni – kacagott Mackó úr akkorát, hogy Sündisznócskának összeütődtek tőle a szuronyai.

– Állom a szavam – mosolygott Sündisznócska a bajusza alatt. – Mindenkit megszalajtok, akivel találkozunk. Ha nem hiszed, gyere utánam.

Azzal elkezdett gurulni Sündisznócska, mint a gomolyag, a sarkában nagy dérrel-dúrral Mackó úr, recsegtetve a gallyakat jobbra-balra.

– Fusson, akinek az élete kedves! – sikított Sündisznócska, ahogy a torkán kifért, s lett olyan futás az erdőben, hogy szem nem látta mását. A sok erdei egér mind elhagyta ijedtében a csizmáját.

– Ez semmi – fújt nagyokat dühében Mackó úr –, azt a szarvast ijeszd meg, komám, amelyik a patakban nézegeti magát.

– Fusson, akinek az élete kedves! – visított Sündisznócska, s a szarvas ijedten kapta föl a fejét a vízből, s úgy eliramodott, mint a nyúl, ahogy Mackó urat meglátta.

„Ej, derék fickó ez a Sündisznócska – gondolta magában. – Ha ő fel nem riaszt, bizony csúffá tesz Mackó úr."

Mackó úr pedig csudálkozva csóválta meg a kócos üstökét.

– Ez már valami volt, Sündisznócska. De azért akkora hatalmad még sincs, hogy az erdőkerülőt meg tudnád ijeszteni.

Az erdőkerülő éppen szembejött velük: Ordas mester, a farkas. Úgy látszik, hiába kerülte az erdőt, mert úgy villogott a szeme az éhségtől, mint a parázs.

– Fusson, akinek az élete kedves! – füttyentett Sündisznócska, s Ordas mester már kitátotta rá a száját, amikor Mackó urat megpillantotta. De el is szelelt onnan, mint nap elől a köd.

„Ejnye, most megszabta volna Mackó úr a bundám, ha Sündisznócska nem figyelmeztet – gondolta magában. – No de meg is hálálom neki. Nem eszem sündisznópecsenyét egy hétig."

Mackó úr pedig úgy rázta fejét bámulatában, mint a szél a mákot.

– No, ilyet még álmomban se értem – motyogta kellet-lenül. – Hanem ha csakugyan te vagy az úr az erdőben, ijeszd meg a pásztort, aki az erdőszélen legeltet.

Azzal Mackó úr kidugta ormótlan nagy fejét a bokrok közül, Sündisznócska pedig olyant sikoltott, hogy majd beleszakadt a tüdeje:

– Fusson, akinek az élete kedves!

No de lett is foganatja, mert odatekintett a pásztor, s ahogy Mackó úr fejét meglátta, úgy elszaladt, hogy még ma sem állt meg. Sündisznócska pedig büszkén tekintett hátra.

– No, urambátyám, hiszi-e már a nagy hatalmam?

Hát, híre-hamva se volt már ott Mackó úrnak. Úgy el-kullogott onnan, mint akit orron vertek. Megijedt a Sün-disznócska nagy hatalmától, és sose kérdezte többet sen-kitől, ki az úr az erdőben.

Sündisznócska pedig azóta még kétszer olyan hegyesre pödri a bajszát, mint azelőtt.

SÜNDISZNÓCSKA LOVAGOL

Mackó bácsi alig törölte meg a száját a délebéd után, kifeküdt a napra szundítani egy kicsit. Már éppen lecsukódott a szeme, mikor hallja, hogy két cinegemadár beszélget a feje fölött a bükkfaágon.

Azt kérdezi az egyik cinege:

– Csin-csin-csin-csincsere, mi az újság erre?

Azt mondja rá a másik:

– Nincs erre, nincs erre, nincs erre. Ami van is, kicsit ér, kicsit ér, kicsit ér: medvén lovagol a Sündisznócska.

Mackó úr felugrott erre az újságra, mintha egy kaptár méhecske csípte volna meg.

– Hej, mordézom adta, mit locsogsz, cinege húgom? Mindjárt hátrakötöm a sarkadat!

Cinege húgom nem ijedt meg.

– Szörnyű szél, míg el nem áll, Mackó bácsi, hanem én nem ijedek ám meg tőle. Sündisznócskától hallottam, hogy ő medvén szokott lovagolni. Vele vessen számot, Mackó bácsi.

– No, majd beszélek én a fejével, csak várjatok vissza! Idehozom azt a rossz portékát, előttetek vallja be, hogy nem mondott igazat.

Nagy dörmögve ballagott el az erdőszélre, ott lakott a Sündisznócska, föld alatt a kastélyában. Most éppen kint ült a küszöbön, a tüskéit fésülgette egy nagy fenyőtobozzal. Ahogy meglátta a medvét, már messziről hujjángatott elébe:

– Isten hozta, bátyámuram, jaj de örülök, hogy látom! Hogy-mint szolgál drága egészsége?

– No, hagyd csak el azt az édeskés beszédet – dörmögött a medve –, egy kis számadásom volna veled.

– Ráérünk még, Mackó bácsi, arra is. Tessék előbb falatozni valamit. Van egy kis békabecsináltam, maradék egérpecsenyém.

– Hiába pergeted úgy a nyelvedet, te szeleverdi! Azt mondd meg inkább: mióta szoktál te medvén lovagolni?

Jaj, milyen jót nevetett erre a Sündisznócska! Hármat is hemperedett kacagtában.

– Ejhaj, de tréfás kedve van urambátyámnak! Hát már hogy lovagolnék én medvén, mikor azt se tudom, hogy mi az a lovaglás?

Megint erőt vett rajta a nevetés, hogy csak úgy reszketett bele a tüskéje, de a mackó mérge csak nem engedett.

– Nagy kópé vagy te, öcsém! Te mesélted a cinegének, hogy énrajtam szoktál lovagolni?

Sündisznócska elvisította magát:

– É-é-én?! Azt se tudom, micsoda isten teremtése az a cinege! Isszák vagy eszik?

– Ne bomolj, lánchordta, mert mindjárt megrázom a füled!

– Jaj, Mackó bácsi!

– Gyere velem a cinegéhez, a szemébe mondjad neki, hogy nem mondott igazat, mert te nem mondtad, hogy medvén szoktál lovagolni.

– Megyek már, Mackó bácsi, megyek, ahova parancsolja, csak a fülemnek hagyjon békét!

Elöl baktatott a medve, mellette gurult a Sündisznócska. Nem mert szólni szegényke egy mukkot se, csak a szeme villogott: merre lehetne elinalni? Kapta magát, egyszer csak elmaradt, begurult egy bozótba.

De a medve, hogy nem hallotta a csörtetését maga mögött, mindjárt visszafordult.

– Hol bujkálsz már megint, te kis gombolyag?

– Jaj, jaj, Mackó bácsi – könyörgött a Sündisznócska –, nem győzöm már én a menést! Vegyen föl egy kicsit a hátára!

A medve gondolkozóba esett. Ha a Sündisznócska nem bír továbbmenni, akkor ő szégyenben marad a cinege előtt. Hát inkább a hátára vette.

Hát ahogy továbbmennek, mendegélnek, egyszer csak eljajdítja magát a Sündisznócska a medve hátán:

– Jaj, jaj, Mackó bácsi, ez így nem jó lesz, mert én innen legurulok, kitörik a nyakam! Pedig kár lenne érte, mert csak ez az egy van. Engedje meg, hogy ide erősíthessem magam.

– Szaporán, hékás, mert várnak a cinegék!

Az erdőben a fák tele voltak nőve iszalaggal. Az iszalag olyan futónövény, mint a borostyán. Erős, szívós a szára, mint a zsineg. Erről szakajtott le Sündisznócska egy hosszú ágat, azt a medve szájába tette, mint a ló szájába a zabolát. A két végét meg a kezébe vette, mint a kantárt.

– Mehetünk már, Mackó bácsi!

Kisvártatva megint megszólal Sündisznócska:

– De sajnálom én magát, lelkem Mackó bácsi, hogy úgy csípik a legyek. Mit szólna hozzá, ha elhajtogatnám őket egy mogyorófavesszővel?

– Jól tennéd, öcsikém!

Sündisznócskának se kellett több biztatás, letört egy mogyorófa suhogót, és olyanokat húzott az urambátyja füle tövire, hogy csak úgy sajgott.

– Hagyd abba, öcsém, itthon vagyunk már! No, híres cinegék, merre vagytok? Most válik meg, ki mondott igazat.

Jöttek a cinegék, nem is ketten, hanem tizenketten, hogy hírét hallották, mi készül Mackóéknál. De olyan csúfolódást még nem hallott az erdő, mint most.

– Nini, jön a Sündisznócska medveháton!

– Hogy adod a lovad, Sündisznócska?

– Medvelónak párja nincs!

– Gyi hő, gyi hő, medve koma, Sündisznócska hátaslova!

A rászedett mackó lehajította Sündisznócskát a hátáról, s nagy szégyenletében úgy bebújt a barlangjába, hogy tavaszig hír se jött felőle. Sündisznócskának pedig soha életében nem esett még olyan jól a békabecsinált meg az egérpecsenye, mint akkor.

8,– Ft